

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości R. [...] sp. z o.o.
w upadłości likwidacyjnej w K.
przeciwko A. S.-Z.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji uwzględniającego powództwo oparte na art. 527 § 1 k.c. o uznanie za bezskuteczną wobec powoda - w celu ochrony jego wiarygodności bliżej opisanej w wyroku - umowy z dnia 2 sierpnia 2010 r. przenoszącej na pozwaną własność opisanego w wyroku samochodu osobowego.

W skardze kasacyjnej pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹⁰

§ 1 pkt 2 k.p.c. wskazując na potrzebę wykładni art. 527 § 1 i 2 k.c. ze względu na występujące w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozbieżności co do tego, czy czynność prawna polegająca na przeniesieniu własności rzeczy ruchomej w miejsce wykonania świadczenia pieniężnego (*datio in solutum*) na rzecz jednego z wierzycieli może stanowić czynność zrealizowaną z pokrzywdzeniem wierzycieli, o której mowa w art. 527 § 1 i 2 k.c. w sytuacji, gdy wartość przedmiotu świadczenia nie jest wyższa niż wartość umorzonej wierzytelności pieniężnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew stanowisku skarżącej w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie występują rozbieżności w wykładni art. 527 § 1 i 2 k.c. w kwestii, czy czynność prawna *datio in solutum* może być przedmiotem skargi pauliańskiej. Rozbieżności takich nie ma również w powołanych przez skarżącą wyrokach. Jednolicie bowiem przyjmuje się, że co do zasady nie może być przedmiotem zaskarżenia czynność dłużnika polegająca na spełnieniu świadczenia wobec wierzyciela, gdyż jest to obowiązek dłużnika. Jednakże ta zasada dotyczy tylko takiej spłaty długu, która ściśle odpowiada zobowiązaniu zarówno pod względem rodzaju świadczenia, jak i sposobu oraz terminu spłaty. Jeżeli natomiast dłużnik na podstawie porozumienia z wierzycielem zaspokaja go w inny sposób- co do przedmiotu lub rodzaju świadczenia, sposobu lub terminu spłaty - niż przewidywała to pierwotna umowa, czynność taka może być objęta skargą pauliańską (porównaj wyroki z dnia 12 grudnia 2001 r. III CKN 496/00, z dnia 23 lipca 2003 r. II CKN 299/01, z dnia 23 listopada 2010 r. II CK 225/05, z dnia 13 kwietnia 2012 r. III CSK 214/11, OSNC 2012/11/134, z dnia 8 października 2014 r. II CSK 762/13 i z dnia 29 kwietnia 2015 r. V CSK 437/15, nie publ.).

W tej sytuacji należy uznać, że skarżąca nie wykazała istnienia przesłanki przedsądu, na którą się powołała, co prowadziło do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., bowiem Sąd Najwyższy nie znalazł również okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db

[l.n]